GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Notícies bones (i una de dolenta).

Opinió | 19/05/2010 | 08:43

I és sabut que per a remuntar una situació difícil cal que la gent recuperi la confiança.

És evident que Catalunya passa una època de crisi econòmica i social, política i nacional, i que això afecta l'estat d'ànim col·lectiu. I és sabut que per a remuntar una situació difícil cal que la gent recuperi la confiança.

Que aplegui tots els recursos de què cadascú disposi, i de que en conjunt disposi el país, i totes les sensacions positives que puguin animar i estimular la gent. Sense cometre autoengany.

Durant la darrera setmana he tingut cinc experiències d'aquestes.

1. Un dinar amb gent que treballa en el camp de les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació). Gent en conjunt jove, entre 30 i 35 anys de mitjana. Alguns són executius importants en empreses del sector, els altres són empresaris. Molts d'ells amb activitat a l'estranger (Europa, la Xina, Brasil). I tots ells animats. Els més joves diuen: «és cert que per als que ara som joves començar en un cert sentit és difícil. Potser més difícil que fa 20-30 anys. Però amb l'avantatge que podem treballar en un camp que és nou. I que té molt de recorregut, té perspectiva, té horitzó. Amb bona preparació, que la tenim, podem fer molta feina».

En tot cas tots ells s'estaven obrint camí. En el camp de la tecnologia i de la innovació. En el camp de la consolidació d'empreses, petites o grans, però competitives. En el camp de la internacionalització.

2. Una conversa amb una dona nascuda al Marroc. Que com a parla materna té el berber del Rif, i l'àrab com a segona llengua. Es diu Najat El Hachmi i viu a Catalunya des dels 8 anys. Ha passat per l'escola d'immersió lingüística. Coneix bé el castellà, i normalment parla i escriu en català. Ha escrit dos llibres: Jo també sóc catalana i L'últim patriarca. Sobretot aquest segon, una novel·la, ha estat un llibre d'èxit. Aquí i fora d'aquí. La traducció anglesa, per exemple, ara es presenta també a Austràlia. O sia que la trajectòria és el Rif, Vic, Granollers, Barcelona, Melbourne. O bé berber i àrab, castellà i català. O bé immigració, risc de marginació, progrés social, integració, capacitat creativa.

Un país on això és possible pot tenir confiança en ell mateix. N'ha de tenir.

3. Ja que parlem d'Austràlia, la UB (Universitat de Barcelona) col·labora amb la de Melbourne en programes de captació d'estudiants estrangers. Respon bé a la idea que no solament hem d'impulsar la nostra gent a sortir fora sinó que també hem de ser capaços de fer una oferta a gent de fora d'alt nivell cultural i acadèmic, tècnic i econòmic (i de qualitat de vida). Hem d'aspirar a ser un país de referència.

I de fet ja ho som en més d'un punt. Ho som en temes de Biomedicina, i ho és la BGSE (Barcelona Graduate School of Economics) de la Universitat Pompeu Fabra que capta estudiants d'arreu del món. Ho és l'Institut Català d'Investigació Química de la Universitat Rovira i Virgili. Ho són ESADE i IESE, ho és l'Institut de Fotònica del Campus de Castelldefels, etc. Hi ha un gran canvi en el camp científic i universitari a Catalunya. Poc conegut, però que ja està transformant la

nostra societat.

4. Arran de la intervenció fa poc a Tribuna Barcelona de Josep Oriol Pujol, director de la Fundació Pere Tarrés, que treballa en el camp de l'assistència social, em deien dos representants del món de la immigració (concretament romanesos i sud-americans) que pel que els deien compatriotes seus d'arreu d'Espanya enlloc com a Catalunya la xarxa social d'assistència i d'ajut a la gent amb dificultat és tan densa i activa. Amb diferència. També això ho hem de posar en el nostre actiu. També això dóna sentit i dignitat al nostre país.

5. Un últim fet que ens ha de reconfortar. A la pregunta, en un sopar amb un grup d'industrials, sobre si notaven una certa reacció econòmica, un percentatge bastant alt va respondre que sí. Però tots ells tenien una cosa en comú: o un percentatge alt del seu negoci era exportació o era inversió i fabricació a l'estranger, però amb l'empresa aquí i repercutint aquí. O sia que aquell eslògan d'«el nostre món és el Món» i aquella consigna que només aniran endavant les economies capaces de guanyar segments de mercat exterior han estat assumits i aplicats cada cop per més gent a Catalunya. En això el nostre país ha progressat clarament.

Conclusió de tot això: a la nostra societat hi ha efervescència. Efervescència constructiva i creativa. Això ens ha de donar confiança.

Tenim gent, tenim societat. Si no en tinguéssim, en els moments presents –difícils– el nostre futur com a país seria realment problemàtic.

Però no n'hi ha prou amb l'efervescència i la iniciativa de la societat. Del que se'n diu la societat civil. Sense això un país no progressa. O no supera les crisis. Però sense direcció i impuls polític, tampoc.

I la política pot ser dolenta. Pot ser dolenta per dos motius: per manca de traça i de competència o per falta de valors i de respecte de les normes. La notícia dolenta d'aquesta setmana té a veure amb això.

El referèndum sobre la reforma de la Diagonal ha estat portat amb els peus. És a dir, d'una manera incompetent. Però això no és el més greu. La incompetència pot ser arranjada buscant gent tècnicament competent. El més greu és que ha tingut un tuf molt fort de manipulació i forta utilització partidista del poder i del pressupost, molta ocultació d'una de les opcions, intenció plebiscitària del referèndum, etc.

Això –i altres coses semblants que han passat darrerament– posa de manifest una manca de sensibilitat democràtica. I contribueix a erosionar la confiança ciutadana. Que justament és un dels perills grossos que tenim.

Si la vitalitat de la nostra societat no és complementada amb una acció de govern que orienti, que no freni i posi entrebancs sinó que impulsi, que no difongui malenconia sinó que fomenti il·lusió, que no s'amagui sinó que doni la cara, sense dissimular les dificultats sinó assumint responsabilitats i no enganyant, si l'estil de govern queda constantment llastat per la contradicció interna i no es recupera una direcció clara i eficient, si això segueix així el potencial del país no donarà fruit. I la il·lusió no renaixerà. I quedarem estancats.

Que això no sigui.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/15798-noticies-bones-i-una-de-dolenta.htm